

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

MARGARET MOORE

*Sõjapealiku
pruut*

Ainult Roslynn suudab teda taltsutada...

Esimene peatükk

Wales, 1205

Lord Alfred de Garleboine tõmbas oma laigulise teldri seisma ja püüdis läbi kiivrivisiirilt tilkuva vee midagi näha. Tee ääres kasvavatelt mändidelt langes veel rohkem vett, mis muutis puude raske lõhna tugevamaks, aga teepervest oli saanud muda ja voolava vee läga.

„Jumal olgu tänatud, ometi viimaks Llanpowell,” pomises keskealine aadlimees, kui ratsu pori ja rohukõrsi trampides paigal tammus.

Tema kõrval ratsutanud noor naine järgis rebasena haga ääristatud keebi läbivettinud kapuutsi alt ta pilku chitise suunas, mis päris kindlasti oli loss ja mitte kõigest järjekordne kivipaljand Walesi lõunaosas.

„Milord!”

Selle äreva hüüde peale pöörasid lord Alfred ja leedi Roslynn de Werre tagasi vaatama ja nägid, et raske puust vanker on ratta-

rööbastesse kinni jäänud ning ähvardavalt viltu vajunud. Hambutu kutsar kallutas ennast teisele poole ja piitsutas hobuste paari, neid edasi sundides. Hobused korskasid ja vajusid kõigest jõust rakmetele, ent ratas vajus ainult veel sügavamale mudasse.

„Ärge istuge seal nagu sõnnikuhunnikud!” käsutas lord Alfred. „Ronige maha ja pange need lollid elajad liikuma!” Ta osutas kuuele saatesalga sõdurile. „Jääge vankri juurde, kuni see lossi jõuab. Meie ülejäänud läheme edasi.”

Ta nihkus ettepoole ning pööras siis oma terasese hallisilmse pilgu leedi Roslynnile. „On teil midagi selle vastu, et vanker maha jätta ja lossi minna, mileedi?”

„Siin käsutate teie,” ütles naine õndsas naeratuses, mis oli üpris vastuolus ta sisimas mäslivate tunnetega. Tõtt-öelda oleks ta parema meelega paduvihmas istunud kui Llanpowelli läinud. „Kas tõesti on vankrit valvama tarvis kuut meest, kui oleme aadlimehe lossile juba nii lähedale jõudnud ja ilm on nii kohutav?”

„Ma ei taha millegagi riskida,” vastas lord Alfred, enne kui käe tõstis ja ülejäänud saatesalgale karjus, et nad edasi liiguksid.

Leedi Roslynn surus maha ohke. Ta ei teadnud, miks oli kuningas Johni õukondlane tema arvamuse küsimisega üldse vaeva näinud. Kahtlemata poleks temal tarvis olnud vaeva näha vastamisega.

Korteež jätkas oma teed vaikuses, mida rikkus vaid vihma ladin, rakmete ja sõdurite rõngasrüüde kõlin ning kapjade lartsumine mudasel teel, ning iga samm viis neid lord Llanpowelli lossile lähemale. Nagu kaljudki näis see olevat maastiku loomulik element, mille on kujundanud aeg ja ilmastik, mitte inimese ehitatud hoone.

Kogu see maa oli tugevas kontrastis Roslynnile tuttava Lincolnshire'iga, kus müilide kaupa laiusid tasased rabad ja taevas

näis lõputuna. Siin aga olid mäed ja orud, ootamatud jõed ja niisked nõmmed, rähased mäenõlvad ja kaljud. See maa oli metsik ja taltsutamata, võõras ja hingetuks tegev, vaatamata eespool ähvardavalt nähtavale ilmunud tohutule kindlusele.

Roslynn püüdis oma hirmu maha suruda, kui nad massiivsetele, nuppilustustega kaetud paksudest tammeplankudest väravatele lähenesid. Mis siin ka ei juhtuks, igatahes on ta vähemalt kuninga õukonnast eemal ja elutingimused peaksid olema paremad, kui olid olnud tee peal.

Kindlusemüüritl hõikas neid üks hääl, mis kõneles normannide prantsuse keeles, kuigi märgatava uelsi aktsendiga. „Kes te olete ja mida te Llanpowellist tahate?”

„Mina olen lord Alfred de Garleboine ja ajan kuninga asju,” hüüdis aadlimees vastuseks.

„Kuninga asju?” kordas mees müüriharjal. „Millise kuninga?”

„Kas see mees on juhmakas?” pomises lord Alfred. Ta kõrgendas häält. „Johni, kes on tänu jumala armulikkusele Inglismaa kuningas, Irimaa lord, Normandia ja Akvitaania hertsog, Anjou krahv.”

„Ah, see Plantagenet’de usurpaator, kes tappis oma nõo.”

Kuigi mees müüril oli öelnud vaid seda, mis paljude arvates oli tõsi, ei töotanud see kuigi meeldivat vastuvõttu.

Müüril seisjaga ühinesid veel kolm meest, samamoodi paljapäi ja rõngassärkides.

„Mida John tahab?” karjus üks neist.

„Räägin seda teie isandale,” vastas lord Alfred.

„Äkki tulite ründama,” karjus esimene mees vastuseks.

Lord Alfred niheles ebamugavalt oma kullatisega kaunistatud sadulas. „Kas me näeme röövljõugu moodi välja?”

„Praegusel ajal ei saa milleski kindel olla,” vastas esimene mees, kellele aadlimehe kasvav kannatamatus nähtavasti sugugi korda ei läinud. „Meie, uelslased, oleme oma päevil nii mõndagi hästi riides normanni varast näinud.”

„Tehke värav lahti või muidu saab kuningas sellest kuulda ja teie isand samuti!”

Paistis, et kuigi vahimehed olid parema puudumisel valmis naeruvääristama normanni külalisi ja nende kuningat, polnud tõenäoline, et nende häbematus lord Llanpowellile nalja teeks, sest massiivsed väravapooled hakkasid aegamisi avanema.

Mida see lord Llanpowelli kohta ütles? Et ta valitseb hirmu ja ränkade karistuste abil? Või ta lihtsalt ei lase endaga naljatleda, vaid teda austatakse ja talle kuuletatakse?

Milline Madoc ap Gruffydd ka polnud, oli ümber pöörata ja ära joosta nüüd juba liiga hilja.

„Just pagana õigel ajal. Häbematud metslased,” urises lord Alfred, oma kinnastatud käega nipsu lüües ja salgale viibates, et nad lossi siseneksid.

Välismüüride taga oli suur rohuga kaetud ala, oma viiskümmend jardi pikk. Välismüüri järel tuli sisemine müür, esimesest kõrgem, selles oli samuti värav ja vähem hoolikalt ehitatud väravahoone.

Sisemine värav oli lahti ning nende poole mürises suur puust vanker, mida vedasid kaks laiarinnalist härga, vankrile järgnes kahekümnest mehest koosnev rühm, neil kõigil oli mõõgavöö, vibu käes ja nooletupp puusal. Nad kandsid üksnes nahast tuunikaid, pükse ja saapaid, aga rõngassärke ja kiivreid mitte. Juuksed olid peaaegu täpselt ühesugused tumepruunid või mustad ning enamikul paksud habemed ees.

Oma rõivastusest hoolimata pidid nad olema osa garnisonist, sest rivistusid kiiresti kahte viirgu, ääristades kaunistatud väravatest siseõuele viiva tee.

Lord Alfred surus lõualuud kokku. „Kuningas kuuleb sellest solvangust ka.”

„Usun, et see on auvahtkond, milord,” pakkus Roslynn vaikselt. „Näete, kuidas nad on paigutatud ja kui vaikselt seisavad?”

Lord Alfredi ainus vastus ta tähelepanekule oli arusaamatu ühmatumus.

Sellest hoolimata oli naine kindel, et tal on õigus, sest mehed jäid sinna, kus seisis, stoiliselt enda ette jõllitades, sel ajal kui korteež lossiõuele liikus.

Seal oli mitut masti erinevast materjalist hooneid. Mõned olid laotud kivist ja neil olid kiviplaatidest katused. Teised, näiteks tallid, olid poolenisti palkidest ning ülekrohvitud vitspunutistest, ning mõned nägid välja rohkem nagu esimese ettejuhtunud müüri külge ehitatud puust varjualused. Vähemalt oli õu munakividega sillutatud, nii et kuigi seal oli mitu suurt ja aina suuremaks muutuvat lompi, polnud see mudameri.

Kahjuks oli õueservades ka mitu relvis sõdalast, nad seisisid ehitiste räästa all ja jälgisid saabujaid ettevaatusega.

Enne, kui nad oleksid jõudnud ratsudelt maha ronida või talipoiss hobuseid võtma tulla, lendas suurima kivihoone uks pä-rani, nagu oleks tugev tuul selle lahti paisanud. Astmetest tõttas alla ümar hallijuukseline mees, seljas tumeroheline tuunika, jalas lihtsad püksid ja kulunud saapad, tumepruun villane keep õlgadele heidetud. Nagu teistelgi olid tal pikad juuksed ja täishabe. Erinevalt teistest kandis ta ainult tavalist vööd, ilma nähtava relevata küljel, ning ta ümaral näol säras naeratus. Jätkuvale vihmale vaatamata kandis ta käes ka suurt kruusi.

Sõjapealiku pruut

„Tere tulemast, milord, mileedi!” hüüdis ta uelsi varjundiga prantsuse keeles ning pladistas lompidest välja tegemata otse nende suunas. „Tere tulemast Llanpowelli! Tere tulemast mu kotta. Mulle on auks teid siin vastu võtta!”

Roslynnil tekkis tunne nagu oleks talle kivi makku vajunud, kui ta taipas, et see peab olema Madoc ap Gruffydd, Llanpowelli isand.

Rumalasti, nagu praegu tundus, oli ta arvanud, et Breconi Karu peaks olema noorem mees. Ta oli ka arvanud, et Karuks hüütakse teda pöörasuse tõttu lahingus, mitte õlgadele langeva metsiku halli juukselaka, tortis habeme või suure vatsa pärast.

Või ehk oli see nimi antud talle nooruses.

Uelslane hüüdis oma emakeeles mõned korraldused ning otsekohe ilmusid tallidest teenijad ja tallipoisid, et külaliste hobused võtta.

Nähtavasti olid lord Llanpowelli joviaalsele välimusele ja sõbralikele kommetele vaatamata tema teenijad sama välja drillitud kui sõdurid.

„Tulge sisse ja kuivatage ennast!” hüüdis uelslane, viibates käega suure kiviehitise poole, mis pidi olema härrastemaja, kruusist väljaloksuvale joogile tähelepanu pööramata.

Roslynn lootis siiralt, et Madoc ap Gruffydd pole joodik.

Lord Alfred hüppas sadulast sünge näoga maha ja tuli daami aitama. Maapinnale jõudnud, tõmbas Roslynn sügavalt hinge ning raputas oma sinakashalli kleidi pika seelikuosa sirgu, kuna lord Alfred pakkus talle jäigalt käsivart, et ta võõrustaja kannul majja juhtida.

Õuel seisvad sõdurid jäid sinna, kus olid, ettevaatlikud ja kahtlustavad.